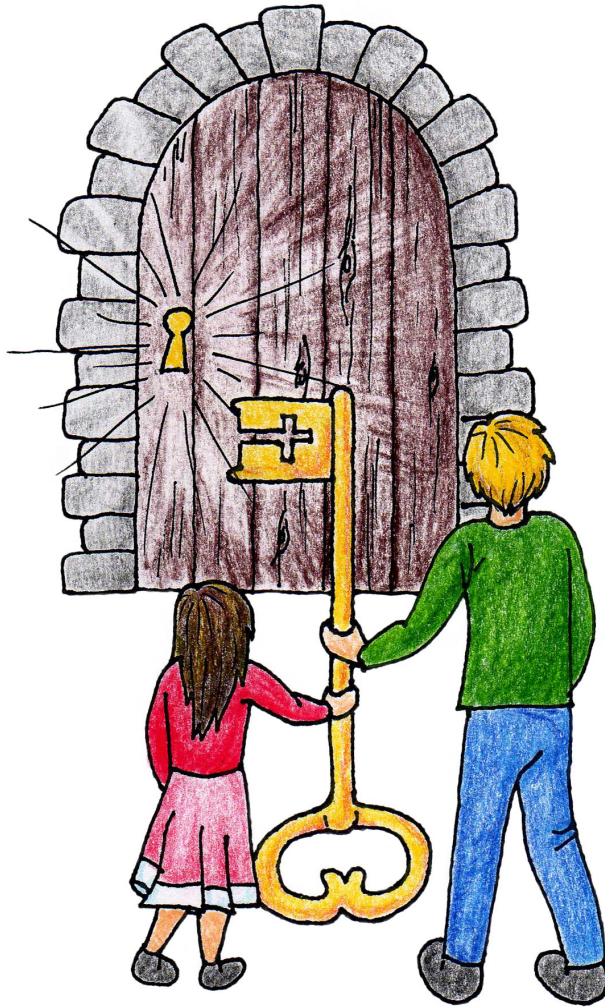

Et barneblad på evangelisk, luthersk grunn

NØKKELEN

*Jeg er døren.
Om noen går inn gjennom meg,
skal han bli frelst.*

Joh. 10:9

Kjære leser!

Hjertelig VELKOMMEN til vårt barneblad, Nøkkelen!

Nøkkelen er viktig. Den er så viktig at dere barn oftest ikke engang får lov til å passe på den. For å komme inn i et hus må du ha en nøkkel, eller i hvert fall kjenne en som har en nøkkel til det huset. Først når døren er låst opp kan du gå inn gjennom den.

Men hvorfor tror du bladet vårt fått navnet Nøkkelen?

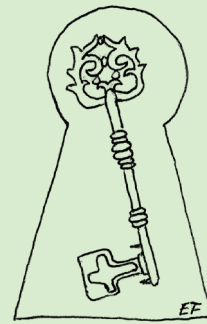
Jo, her skal vi bli kjent med den viktigste Nøkkelen som finnes.

Og tenk, den får du som er barn, stor eller liten, lov til å passe på!

Men for å kunne ta vare på en nøkkel må vi ikke glemme den slik at den blir borte for oss. Derfor er det så viktig at vi minner hverandre, igjen og igjen, på at vi har en nøkkel og hvor viktig den er for oss, ellers er det så lett at vi mister den.

Jesus selv er den Nøkkelen, og eier du Ham, kan du gå inn gjennom døren – inn i Guds rike og inn i Himmelen. Så viktig er Nøkkelen for deg og meg, for uten den er himmelporten stengt og låst for oss - for alltid. Jeg ber om at dette enkle blad kan få peke på Jesus og minne om det aller, aller viktigste i livet, å kjenne Ham som vår Frelser. Du leste på fremsiden «Jeg er døren». Jesus er også døren. Du må gå gjennom Jesus og kjenne Ham som din Frelser for å bli frelst.

Kanskje du eier en egen Bibel. Da er du rik! For der, i Bibelen, bor Jesus, og det er jo Han som kan gi oss det evige liv. Bibelen er en levende kilde som aldri blir tom. Fra den kilden skal vi få øse hver eneste dag. Og det er viktig at vi bruker kilden vår flittig. Det er enda viktigere enn det er for kroppen vår å drikke vann. Synes du det er vanskelig å vite hvordan du skal øse fra kilden? Bruk den enkle bibelleseplanen på siste siden med ett avsnitt for hver dag!

Ta godt vare på Nøkkelen din!

*Vi sees snart igjen!
Hilsen fra Sara*

Håper du vil bli med oss videre! Send oss en mail med navn og adresse til:

nokkelen.adresse@nll.no

Oppgi også hvem som skal betale bladet med navn, adresse og mailadresse.

Vil du tegne en tegning bladet? Send den til oss på mail, nokkelen.barneblad@nll.no, eller i postkassa. Kanskje det blir et bilde fra en bibelfortelling eller kanskje fra noe annet du vil dele med oss. Hold utkikk, tenk om tegningen din kommer med i et nummer fremover!

Vær gjerne med å be for barnebladet, at det kan bli til velsignelse for barnehjerter, og kanskje også for noen store!

Hvem tror du eier nøkkelen til dette huset?

Nøkkelen

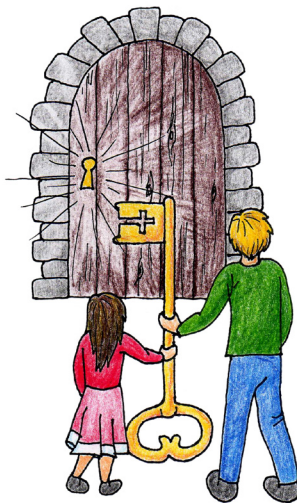
- Kan du gjette hva jeg har i hånden min nå?
- Nei det kan jeg nok ikke, sier du, for jeg ser deg jo ikke.
- Det er ikke så veldig vanskelig, for det er bare en liten nøkkel. Men den er veldig, veldig viktig.
- Hvorfor det?
- Jo, den kan åpne stengte dører for oss.

På et av Bibelens første blader står det om en dør som ble forsvarlig stengt. Ja, det ble til og med satt engler for å holde vakt. Det var døra til paradiset. – Hvorfor var den døra blitt stengt, da? Jeg synes å høre at du svarer riktig. Ja, det var dessverre slik at Adam og Eva lot seg friste og falt i synd. De brydde seg ikke om det Gud hadde sagt, og på den måten kom synden inn i verden. DØRA BLE STENGT.

Ja, det var trist. Og det er trist at den dag i dag er det så mange mennesker som ikke vil bry seg om det som står i Bibelen. For dette triste og tunge kan jo bli til glede for oss om vi bare ville høre på det Gud sier i sitt ord. Han snakker om en underlig nøkkel, kan du tro. For du forstår at ingen alminnelig nøkkel kan åpne døra inn til paradiset og gi oss lov til å være sammen med Gud her i livet

og gjennom hele evigheten. Nå skal vi lese om denne nøkkelen hos profeten Jesaja, i kapittel 22, vers 22:

«Jeg vil legge nøkkelen til Davids hus på hans skulder. Han skal lukke opp og ingen lukke igjen, og lukke igjen og ingen lukke opp.»

JESUS er nøkkelen til paradiset. – Hvordan kan han være det? En nøkkel skyver til side det som stenger, fordi den er tilpasset låsen. På samme måte har Jesus tatt bort det som stengte mellom oss og Gud, da han villig bar alle syndene våre opp på korset. – Han ble såret for meg, står det i en sang. La oss synge et vers av den sangen:

*Såret for meg, Såret for meg
Jesus på korset ble såret for meg
Nå er det banet til himmelen vei*

Jesus på korset ble såret for meg!

Du vet kanskje hvor mange sår Jesus fikk? Har du tenkte over hvorfor han fikk disse fem sår? Jo, det var fordi du og jeg hadde syndet og vært ulydige mot hans bud, akkurat slik som Adam og Eva var det.

Nøkkelen, et barneblad på evangelisk, luthersk grunn

Utgis av: Norsk Luthersk Lekmannsmisjon, NLL (www.nll.no)
Mailadresse: nokkelen.barneblad@nll.no
Abonnement/adresser: nokkelen.adresse@nll.no
Postadresse: Nøkkelen barneblad, Fossnesveien 15B, 3160 Stokke
Utkommer med 10 nummer i året
Abonnement: 200 kr / år
Kontonummer (NLL): 3000.22.26193
Alle fortellinger, stykker og bilder publiseres med tillatelse

I redaksjonskomiteen: Marie Louise Björn, Andreas Brennsæter, Kari Brennsæter, Elise Fjell, Marianne Gangås, Sara Heian, Anna Marie Laberget

Layout: Arne Bjarte Lid
Trykk og distribusjon: DesignTrykk AS, Steinkjer
Gaver til bladet mottas med takk Merk gaven med «gave til barneblad», kontonummer, se over

Men Jesus var villig til å betale alt for oss. Han levde et fullkomment og hellig liv i vårt sted, og var slik som Gud ville. På den måten er han blitt VÅR nøkkel som har åpnet den stengte himmeldøra for oss syndige mennesker. Når han lukker opp, kan ingen lenger lukke til. Den som tar imot Jesus, er Guds barn.

Kanskje du undres på hva det betyr å «ta imot Jesus»? Det er ganske enkelt å fortelle ham alt du synes er vanskelig, ja helt umulig å få til. På den måten blir du alltid avhengig av Jesus, ikke bare når du synes alt går deg imot, men også når du er glad og fornøyd.

Har du bruk for Jesus, vil han også gi deg av sin store rikdom. Du eier faktisk nøkkelen som

åpner veg for deg inn til Guds tilgivelse, og Gud vil selv legge sin fred og glede i hjertet ditt. Har du denne nøkkelen? Da har du også ansvar for kameratene dine som ikke vet om den. Tenk også på alle hedningene som aldri har hørt budskapet om at Jesus kom hit til jord for å frelse menneskene. For dem er himmeldøra enda stengt.

Vil ikke du også være med å fortelle andre hvor godt det er å være hos Jesus? Be regelmessig for dem som ikke kjenner Jesus. Gi av sparepengene dine til misjonen. Bli med i et lag der gutter og jenter kommer sammen for å høre om Jesus og misjon.

Så vil vi be sammen:

**Kjære Jesus, hjelp oss
at vi alltid blir hos deg.**

Hvordan komme inn på slottet?

Et slott lå fritt og vakkert, omgitt av en stor park. En liten gutt kom veien opp mot slottet. Han ville inn og hilse på kongen. Men ved inngangen ble han stanset av en soldat som gikk fram og tilbake med gevær.

Vakten lo da han hørte hva gutten ville, og sa at han straks fikk gå sin vei. Men gutten ville ikke gi seg og forsøkte å trenge seg fram. Da truet soldatene ham med geværet, og gutten gikk gråtende nedover parken.

Der møtte han en fint kledd herre. Det var kronprinsen. «Hvorfor gråter du?» spurte prinsen. Gutten fortalte at han så gjerne ville se kongen, men ikke fikk komme inn. «Bli med meg. Jeg skal følge deg til kongen» sa kronprinsen, og tok gutten i hånden. Vakten sto denne gangen stramt og hilste da de gikk forbi.

De gikk videre gjennom mange saler og rom til de kom til det værelse hvor kongen var. «Her er en liten gutt som så gjerne vil hilse på deg, far,» sa kronprinsen.

Kongen syntes godt om gutten og snakket en lang stund med ham. Og glad og fornøyd gikk gutten hjem igjen. Nå hadde han sett kongen. Veien til kongen var stengt for gutten inntil kronprinsen, kongens egen sønn, hjalp ham.

På samme måte var døren til himmelen stengt for alle mennesker. Men Jesus, Guds egen sønn, åpnet den for oss. Han sier selv: Ingen kommer til Faderen uten ved meg. Han sier også: Jeg er døren. Det høres underlig ut at Jesus kaller seg selv en vei og en dør. Men når du tenker på gutten, forstår du det. Hvis han ikke hadde møtt kronprinsen og fått følge med ham, hadde veien til kongen vært stengt for ham.

På samme måte må vi møte vår venn og frelser, Jesus. Vi må legge vår lille, svake hånd i hans store, sterke, og vandre livsveien sammen med ham. Da vil himmelens dør åpne seg, og Gud selv ta imot oss i de evige boliger.

Mia Hallesby (Fra Barneandakter)

Den låste døra

Den sommeren jeg var ti år, fylte bestemor 70 år. Bestemor og bestefar bodde langt inne i fjorden. Vi måtte reise med båt i flere timer for å komme dit.

Mor skulle selvsagt besøke bestemor på fødselsdagen, og denne gangen var det de to minste sin tur til å få være med. I flere dager hadde mor holdt på med å gjøre i stand alt til reisen. To bløtkaker hadde hun bakt, og lefse. Det kom nok mange gjester til bestemor, så det var best å ha mange kaker!

Marit hadde fått ny kjole og Lillebror matrosdress. De hadde gått og mast på mor hele dagen: «Skal vi ikke reise nå snart, mamma?» Og endelig var mor kommet så langt at det var deres tur. Først skulle de bades, og så skulle de nye klærne på. Mens mor tok Marit og Lillebror med seg på badet, tok jeg meg en tur inn i «bestestua» vår. Der hadde mor lagt de nye klærne fram. Matrosdressen til Lillebror lå på sofaen, blå og fin, med gullstriper på armene og allting. Over en stol lå kjolen til Marit. Den var rød- og grønn-rutet, med blanke røde knapper. Lillebrors blå og Marits røde lakksko sto på gulvet ved siden av. Jo, de kom nok til å bli fine!

Nå var det slik i denne stua at det var to dører der. I den ene døra sto det alltid en nøkkel, men i den andre hadde vi barna ikke lov å bruke nøkkelen, for låsen der gikk så lett i vranglås.

Jeg hadde låst den døra som nøkkelen stod i, og nå gikk jeg ut av stua gjennom den andre døra. Akkurat denne gangen hadde jeg funnet en gammel nøkkel. - Å, jeg fikk så lyst til å prøve den i denne døra. Jeg prøvde forsiktig å stikke den inn i nøkkelhullet. Den passet visst akkurat! Forsiktig vred jeg nøkkelen rundt. «Klikk!» så det plutselig. Døra var låst!

Det var nok best å låse opp igjen med en gang, for nå kom nok mor snart etter klærne der inne. Jeg vred nøkkelen tilbake – men nei, det gikk ikke! Jeg lirket og lirket, men døra var og ble låst.

Men der kom mor. Hun så rød og varm ut. Håret krøllet seg rundt pannen hennes. «Hva er det du holder på med?» sa hun, og tok i døra. «Men hva...?» «Jeg – jeg låste», sa jeg, «og så får jeg ikke opp igjen.» «Ja, da får jeg gå den andre veien», sa mor. «Vi har ikke tid til å vase med dette nå.»

«Jeg har låst der også,» mumlet jeg. «Men kjære deg, barn, hva er det du finner på?» sa mor forskrekket, tok nøkkelen og prøvde å vri rundt, men nei.

Og så begynte oppstyret. Mor ropte på far, som straks begynte å lirke med først den ene, så den andre døra. Noen sprang fram og tilbake for å finne nøkler som kunne prøves.

Ingen så ut til å huske på meg, som var skyld i det hele. Jeg hørte mor mumle for seg selv: «Vi kommer aldri til å nå båten...» Å, så fortvilet jeg ble da jeg hørte det. Hva skulle jeg gjøre? Tenk om de ikke fikk komme i bestemors selskap! Det ville være min skyld...

Jeg listet meg stille ut på gangen. Under trappa var det et stort skap der mor pleide å ha sekker med mel og sukker og sånt. Jeg smatt inn i skapet og dro døra godt igjen etter meg. Det var stummende mørkt der inne, og nesten litt nifst. Men det kunne jeg ikke tenke på nå.

Jeg la meg ned på kne og så begynte jeg å be: «Kjære Jesus! Om forlatelse for at jeg låste den døra. Nå må du gjøre det slik at de får den opp igjen. Kjære Gud! La dem få opp døra så de ikke kommer for sent!»

Igjen og igjen hvisket jeg dette ut i mørket. Plutselig hørte jeg noen som ropte. Hva var det? Jeg slo døra opp og fortet meg ut. «Pappa har fått opp døra!» ropte Marit og Lillebror i kor. De var allerede inne i stua.

Mor og far holdt på å kle hver sin unge. «Vi greier det nok,» sa mor, da hun så det ulykkelige ansiktet mitt.

Da måtte jeg ut i skapet på nytt. «Kjære Jesus, takk for at døra gikk opp igjen. Kjære Jesus, takk for at du hørte på meg. Amen.» Heldigvis, de nådde båten, så alt gikk godt.

Men siden, når jeg har tenkt på dette, har jeg kommet til å tenke på himmelen. Tenk om himmelens dør er låst for oss, så vi ikke kommer inn til alt det fine som er der! Ville ikke det være fryktelig?

Vet du hvem som åpner himmelens dør for oss? Ja, det er Jesus, det. Han åpnet den for alle da han døde på korset.

Har du takket ham for at han åpnet den for deg?

Fra Blåveisen

Hvor passer nøklene?

I Bibelen kan vi lese om at Jesus besøkte mange forskjellige hjem. Slå opp i Bibelen og dra strek fra nøkkel til riktig dør! Fargelegg nøklene i samme farge som døren de passer til.

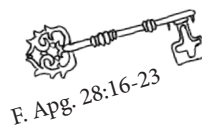
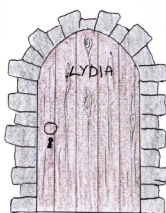
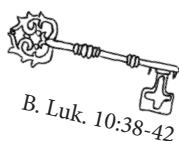
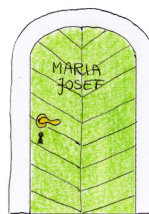

Jesus vil komme på besøk også til deg!

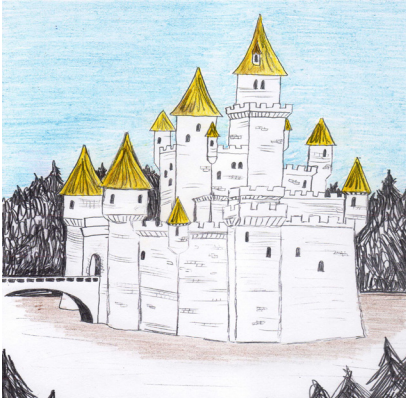
Jesus vil bo hjemme hos deg!

Jesus vil bo i hjertet ditt!

Får han lov til det?

Du som ikke leser selv enda, be en voksen lese bibelfortellingene for deg, så finner du ut hvilken nøkkel som passer til dørene! Lykke til!

SLOTTET BARNETRO

En allegori om Guds rike og verden, av Hans Hallebo.
Oversatt til norsk av Marie Louise Björn

Slottet Barnetro med de høye murene er en trygg plass. Sam og Sim bor på slottet. Men en dag blir de lurt bort. Farlige eventyr fører de til sist til røverhøvdingen Fortvilelsens hule. Skal de noensinne finne tilbake til slottet Barnetro? Hans Hallebo sin bok er noe av en «Pilegrims vandring» for barn. Oppbyggelig og gripende lesning også for voksne.

Kapittel 1

Slottet med de hvite murene

Det er en kveld om sommeren, akkurat når solen lener seg mot horisonten i vest. Luften er sval og klar. En ridder rir på en smal vei. Han er kledd i rustning, har hjelm på hodet og sverd ved siden. Veien går sakte oppover. Ridderen befinner seg i nærheten av et høyt og vidstrakt berg. Noen kilometer lenger opp snor veien seg fram over berget, som for det meste er kledd med løvskog.

På toppen av selve berget ligger et slott. Ridderen ser de hvite murene og de gylne spirene framfor seg. Den som ser slottet på langt hold, synes at det ligger nesten oppe i himmelen. Det er ikke noen illusjon heller, for slottet Barnetro, som den gode Gud selv har bygd, ligger nærmere himmelen enn noe annet sted i hele verden. Men ettersom de fleste mennesker går med øynene vendt ned mot jorden, er det ikke så mange som har sett slottet med de hvite murene. «Jeg bor i det vakreste slottet i hele verden,» tenker ridderen.

Like ved veien ligger en liten hytte. Mange år har gjort den grå og stygg. I hagen utenfor hytta går en mann og hakker bort ugress fra noen grønnsaksbed. Ridderen ber om vann, for han er så tørst. Mannen går til en bekk i nærheten og fyller en kopp. «Vær så god!» sier han og rekker den fremmede vannet. Mens ridderen drikker, spør mannen: «Hvor kommer du fra og hvor er du på vei?» «Jeg er en ridder fra slottet Barnetro.» «Hvor ligger det slottet?» «Det ligger aldeles her i nærheten. Ser du ikke de hvite murene lengst oppe på toppen av berget? Nesten oppe i himmelen?»

Den gamle ser overrasket opp. Han forsøker å rette seg opp, men han har blitt så krokete etter mange års tungt arbeid, så han kan ikke se så høyt. «Du spøker,» sier han og fortsetter å hakke

i grønnsaksbedene, der ugresset har tatt helt overhånd. «Nei, jeg spøker ikke», svarer ridderen og setter seg opp i sadelen. Hesten går sakte. Ridderen har god tid til å tenke. Han sørger over den gamle mannen som han akkurat pratet med. «Tenk, et helt liv har han bodd så nære slottet Barnetro og så vet han ikke engang at det finnes!» sier han halvhøyt for seg selv. Ridderen kjenner seg glad og takknemlig når han tenker på det hvite slottet. Mye vakkert har han sett der ute i den store verden, men aldri har han funnet en sånn plass som kan sammenlignes med slottet Barnetro.

Rundt slottet ligger en vidunderlig vakker hage. Der vokser de reneste og nydeligste blomster, blomster som Gud har skapt. «Kanskje noen av paradisetts vakreste blomster har blitt plantet om i slottshagen», tenker ridderen. Han våkner opp av sine funderinger av vrinsking fra en hest. Han ser en svart kråke kretse over veien.

Når alt er stille igjen, tenker ridderen på hvordan fuglene synger i de friske, grønne trærne der hjemme ved slottet. Sånn som fuglene synger ved slottet Barnetro, slik synger de ikke noe annet sted i hele verden. Gjennom en lysning i skogen ser ridderen hvordan solnedgangen forgyller det hvite slottet. Taket av kobber glitrer som gull, og de hvite murene er sølvhvite som snø når solen skinner.

«Gud lar sin sol gå opp over både onde og gode,» tenker ridderen. Men det er nok så at solen lyser varmere og klarere over slottet Barnetro, og det er fordi det ikke finnes noe der som skygger for solen og himmelen. I slottet Barnetro bor lykkelige og glade menneskebarn, som gleder seg over alt vakkert Gud har gitt dem.

Hvordan går det med de to guttene i Slottet Barnetro? Følg de videre i den spennende fortellingen i neste nummer av Nøkkelen. Send en mail med navn og adresse til nokkelen.adresse@nll.no, så sees vi snart igjen!

Derfra ser klare barneøyne opp mot Guds underbare himmel. Gud gleder seg mer over glansen i et barns øyne enn over alle perler og diamanter som finnes på jorden. Og barnas sang stiger opp mot himmelen og gleder Guds hjerte mer enn englesangen.

Det finnes også mange voksne på slottet. Ridderen tenker på alle som har kommet fra den store og farlige verden, og som har funnet beskyttelse i Guds vakre slott. Også mange gamle, med sølv i håret, synger med i barnas sang. Noen har bodd i slottet hele sitt liv. Den som bor på slottet Barnetro, behøver ikke å være redd for noe ondt. Ridderen vet at ingen konge i verden kan være mer trygg, selv om han skulle ha en hel livvakt av tapre soldater. Omkring slottet Barnetro har Gud satt en bedre vakt. Skinnende, hvite engler går dag og natt omkring slottets murer, slik at ingenting ondt kan skade dem som bor der inne.

Den barmhjertige samaritanens riddere bor også i slottet. Gud sender dem derfra for å hjelpe ulykkelige mennesker, som har gått seg vill i verden. Ridderen, som nå er på vei hjem, er en av disse. Han er takknemlig over at han får være med i den store Kongens tjeneste. I løpet av dagen som har gått, har han fått hjelpe noen som var kommet ut for røvere. Han har forbundet deres sår og hjulpet dem til et herberge. Hvor gjerne hadde han ikke villet hjelpe dem til tryggheten og gleden i slottet Barnetro! Men de ville ikke følge med ham. Nå har ridderen nesten kommet fram til porten. Han ser den sterke muren rundt slottet.

Den er mange tusen år gammel, men ennå kan man ikke se en eneste sprekk i den. Gud bygger alltid sterke murer. Vel har mange fiender forsøkt å bryte ned muren for å komme inn i slottet og ødelegge det, men det har ikke lyktes. Slottet Barnetro kan verken den Onde eller noe menneske ødelegge.

En gang har den gode Guds egen Sønn, Jesus, beseiret den Onde og knust hans makt. Det skjedde da Jesus døde på korset. Der kan den Onde aldri skade noen som har tatt sin tilflukt til Jesus og i troen på ham bor i slottet Barnetro. Mange stormer har fart fram i verden, og mange vakre slott har blitt liggende igjen i ruiner. Men slottet Barnetro, det står fast.

Nå er ridderen framme ved slottet. Han hopper av hesten og banker på porten. Portvakten åpner og hilser ham velkommen hjem. Ved porten står to gutter. De ser på den unge, sterke ridderen med beundring og ærbødighet. Han smiler til dem og nikker vennlig.

Portvakten låser porten omsorgsfullt. «Det er veldig viktig at porten er godt stengt, så ingen fiende kan få smyge seg inn og ødelegge,» sier han. «Når jeg blir stor, skal jeg bli ridder og slå alle fiender som vil ødelegge slottet vårt,» sier den ene av guttene. «Jeg også,» sier den andre. «Gud velg dine dere,» sier portvakten og henger **SLOTTS-NØKKELEN** på plassen sin.

Fortsettelse følger i neste nummer!

Les Bibelen hver dag!

	Uke 3	Uke 4	Uke 5	Uke 6	Uke 7
	Døren til Gud ble steng	Jesu død åpnet veien	Jesus er døren til Gud	Gå inn gjennom porten	Jesus har nøklene
Mandag	☐ 1. Mos. 1:1-25	☐ Hebr. 10:1-7	☐ Joh. 10:1-10	☐ Matt. 6:1-13	☐ Joh. åp. 1:1-8
Tirsdag	☐ 1. Mos. 1:26-31	☐ Hebr. 10:8-13	☐ Joh. 10:11-18	☐ Matt. 6:14-21	☐ Joh. åp. 1:9-20
Onsdag	☐ 1. Mos. 2:1-8	☐ Hebr. 10:14-20	☐ Joh. 10:19-30	☐ Matt. 6:22-34	☐ Joh. åp. 3:1-6
Torsdag	☐ 1. Mos. 2:9-17	☐ Hebr. 10:21-25	☐ Joh. 10:31-42	☐ Matt. 7:1-5	☐ Joh. åp. 3:7-13
Fredag	☐ 1. Mos. 2:18-25	☐ Hebr. 10:26-29	☐ Joh. 11:1-16	☐ Matt. 7:6-12	☐ Joh. åp. 3:14-18
Lørdag	☐ 1. Mos. 3:1-15	☐ Hebr. 10:30-34	☐ Joh. 11:17-44	☐ Matt. 7:13-20	☐ Joh. åp. 3:19-22
Søndag	☐ 1 Mos. 3:16-24	☐ Hebr. 10:35-39	☐ Joh. 11:45-57	☐ Matt. 7:21-29	☐ Joh. åp. 4:1-11

«Herre, gjør meg stille, stille kun for deg. Glad for i det lille å få ofre meg.» *Lina Sandell*

Svar til oppgave, side 6: A: Sakkeus B: Marta og Maria C: Simon og Andreas D: Maria og Josef E: Lydia F: Paulus Benjamin Heian var 7 år da han tegnet tegningen på side 2. Kanskje han også har nøkkelen til huset...?